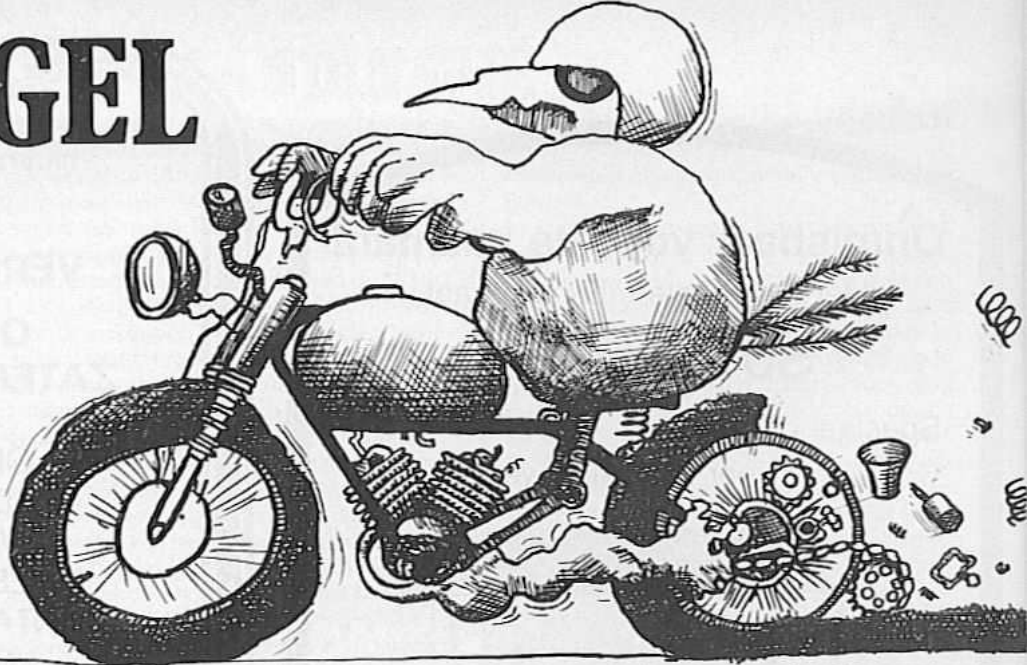

PECHVOGEL VAN DE MAAND

De argeloze motorrijder die stevast na een paar jaar, de vaste servicebeurtjes en zoveel duizend fijne kilometertjes een nieuwe motor koopt en daar weer net zo lang probleemloos op rijdt, zal in zijn angststromen niet kunnen vermoeden wat er tussen die korte afstand van voor tot achterwiel als het maar genoeg tegen zit allemaal mis kan gaan. Een pechvogelwedstrijd van een Rotterdamse motorzaak (SAFE, ja) bracht op dit gebied echter voldoende brokken boven water om een volwassen kerel wekenlang met angstzweet gillend wakker te laten worden. Gemeen als we zijn wilden we u al die ellende niet onthouden. Dan weet u ook eens hoe het niet hoort...

„er zit wat ijzervijlsel in de olie”

Dit hele verhaal begint zo'n jaar geleden, toen mijn vriend, Peter Menagie, eindelijk toestemming van zijn ouders kreeg om motor te gaan rijden. Voorwaarde was, dat hij alles, maar dan ook alles, helemaal zelf zou bekostigen van de f 200,- die hij per maand met zijn zaterdagbaantje verdient. Dus zowel levensonderhoud, als wegenbelasting, verzekering, onderdelen, motorkleding enz.

Afijn, er kwam een motor: een Honda 250 CB, gekocht van een particulier in Amsterdam.

Om te beginnen werd het hele ding uit elkaar gegooid (door Peter, mijn vader en mijn broer) om hem op te knappen en het motorblok eens goed te bekijken. Dit werd eraan veranderd: nieuwe zuigers (1e overmaat), cilinders geboord en gehoond, nieuwe zuig-

gerveren, luchtfilters, contactpunten, vacuümzuigers van de carburateurs, 4 kleplichters, nokkenaslager, pakkingen, kabels, tellers, remblokken, tankdop, bougies, knipperautomaat, knipperlichten, lampjes, de kleppen werden geslepen, evenals de nokkenas en er kwam een nieuw linkerhandvat op.

Je zou dus wel kunnen stellen dat het motorblok bijna geheel vernieuwd was. Alles werd weer in elkaar geschroefd. Waarachtig, het liep! Peter vroeg zijn proefrijbewijs aan, doopte zijn motor „Woodstock” en begon met de „L” achterop door Zaansstad te snorren.

Het enige wat er aan scheelde was, dat de tellerverlichting om de 10 km de geest gaf, maar die kosten kon Peter nog wel dragen. Net had hij het geld bijeen om een werkplaatshandboek van zijn motor te kopen, of er werd ontdekt dat de accu zichzelf niet oplaadde. Na enig zoeken, ontdekte de dealer een draadbreek in de spoelenkrans van de dynamo. Hij kon het maken, maar het leverde wel een gepeperde rekening op. Het boek moest dus maar even wachten. Dit had niet zo erg geweest, als de boel nu maar in orde zou zijn gekomen. Niks ervan: de accu werd nog steeds niet opgeladen. Vooruit dan maar, dacht Peter, dan gooien we er een nieuwe accu tegenaan, op aanraden van de dealer. Helaas mocht dat echter óók niet baten.

De dealer kwam met de oplossing: er moest een nieuwe draadboom in. Dus de oude accu was nog wel goed geweest dan? Inderdaad, had hij het geld beter in zijn zak kunnen houden, want zo'n draadboom kost ook niet niks. Gelukkig betekende het wel het einde van de misère van de laadstroom, alles ging nu gesmeerd.

Peter haalde zijn examen in één keer, met twee keer lessen. Dat was spotgoedkoop gebleven dus. Ondertussen kwamen er vakantieplannen op tafel: op de motor naar Frankrijk of Zwitserland.

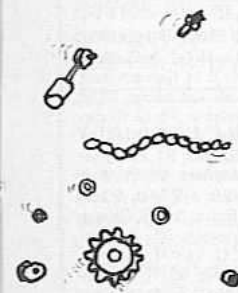
Dat maakte het noodzakelijk dat er koffers kwamen; Peter ging dus aan het sparen terwijl we samen hier en daar al eens gingen neuzen.

Hadden we het maar niet gedaan; net als bij het boek (wat we overigens nog steeds niet hadden) kreeg het spaargeld gedwon-

gen een andere bestemming. We waren zo'n 10 km van huis toen het gebeurde. Woodstock begon opeens op één poot te lopen en rookte aan alle kanten. Wij als de bliksem naar de kant. Wat bleek nou: alles zat onder de olie gespreid.

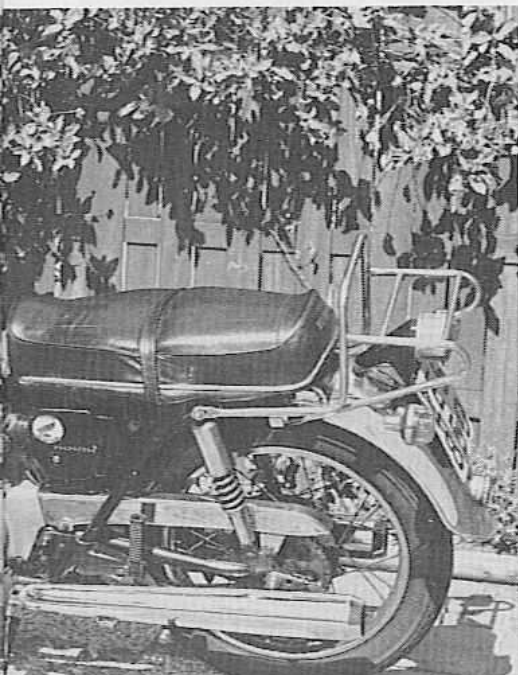
„Waarschijnlijk is de koppakking weggeblazen”, zei Peter, toen hij weer enigszins bedaard was. Ik belde dus naar huis en mijn vader zou komen met een blik olie. Misschien zouden we dan nog rustig naar huis kunnen pokkelen... Het was maar goed dat mijn vader op zijn motor (Kawasaki 1000) was gekomen en uit voorzorgsmaatregel een sleepkabel had meegenomen, want van „naar-huis-pokkelen” kwam niets. Aan één kant was helemaal geen compressie meer en de olie kwam er meteen weer uit. Slepen of lopen was de enige mogelijkheid om thuis te komen. Meteen in het weekend lag Woodstock al weer in stukjes uit elkaar. Onze dealer zette grote ogen op toen hij de oorzaak van de pech hoorde: er was een gat in de zuiger gebrand! Bij een viertakt!

4 '78

Het was waar dat Woodstock niet mooi liep en ook dat de bougies een onbestemde groene kleur hadden, maar een gat in de zuiger bij een viertakt was te gek. De fout werd gezocht in de carburatie. Het vlotterpeil werd verhoogd, er kwamen andere sproeiers in en Peter ging koudere bougies gebruiken. Met sparen voor koffers moest hij maar weer overnieuw beginnen. Hoewel de bougies al gauw weer groen zagen, liep Woodstock redelijk goed toen hij weer in elkaar zat. We waren al blij dat hij liep! Toen we een aanbod kregen onze voorjaarsvakantie in Uelsen (Duitsland) door te brengen, hebben we het erop gewaagd. Hij heeft ons er keurig gebracht, en we werden weer wat optimistischer. Als we terug waren zou Peter koffers kopen en gaan sparen voor een achterband en ketting. Jammer genoeg kwam het er niet van. Vlak na Almelo op de terugreis hield Woodstock ermee op: hetzelfde euvel! Het was een wonder dat de motor verder heel bleef, want Peter was woest. Geluk bij een ongeluk was dat we nog net een grote benzine-

„Woodstock” heette deze pechvogel, of was de eigenaar dat?

pomp konden bereiken. Vandaar uit heb ik weer mijn vader gebeld en deze is weer gekomen en heeft ons naar huis gesleept, met het enige verschil dat het nu geen 10 maar 140 km betrof.

Peter had zijn plan gemaakt Woodstock zo snel mogelijk zien kwijt te raken!!

Hetzelfde weekend werd er weer een nieuwe zuiger ingegooid en Peter nam contact op met de dealer. Deze keek zo mogelijk nog verbaasder, maar begreep dat Peter Woodstock kwijt wilde. Welnu, het kwam er op neer, dat hij de Honda kon inruilen tegen een Yamaha XS 650 met fikse bijbetaling.

We waren allemaal meteen verliefd op de Yamaha. Wat een beer van een motor. Zo waar kon Peter bij God's gratie f 1.200,- lenen van zijn ouders, die ondanks alle pech toch een piepklein beetje welwillender tegenover motoren waren komen te staan. Ook nu weer werd begonnen met het geval uit elkaar te halen, omdat hij zo erg schudde en olie lekte.

Dat was niet verwonderlijk! De vorige eigenaar had kennelijk veel van knutselen gehouden, wat er zaten twee Alfa Romeo zuigers in van elk een ons te zwaar!!

Op kosten van de dealer werden er busen in de cilinder gezet en kwamen er nieuwe zuigers in. Tevens werden luchtfilters, bougies, kabels en zuigerveren vervangen en werden alle pakkingen vernieuwd. Werkelijk „Big bully” liep als een trein, geweldig! Het enige was dat je knipperautomaten kon blijven aanvoeren en dat er wat ijzervijlsel uit de olie kwam. Hieraan werd echter niet zoveel aandacht besteed, omdat hij zo goed liep.

Omdat de vakantieplannen nu waarschijnlijk wel doorgingen, kocht Peter van zijn vakantiegeld koffers. Waarachtig, geen pech, zoals iedere keer als we wat wilden kopen voor de Honda!

Ja, dat hadden we gedroomd. Vlak voor de vakantie kwam er opeens een raar geluidje uit het blok. Bij toeval werd een probleem met de vervroegers ontdekt. Hierdoor liep hij nog feller, maar het geluid bleef. Een week voor de vakantie ging het blok weer onder de motor vandaan en uit elkaar. Het bleek dat de rechterzuiger had geklemd, wat het geluid veroorzaakt had. Dit werd snel bijgewerkt en ze wilden het blok nog even helemaal schoonmaken van ijzervijlsel om het daarna weer samen te voegen. Maar er kwamen wolken vijlsel uit en zelfs hele brokken! Dat was niet „van vroeger”, dat was te gek!

Toen ze het wat nader gingen bekijken bleek dat een krukaslager helemaal aan barrels was! (Waarschijnlijk door overbelasting van die Romeo zuigers?) Gelukkig was een nieuw lager binnen twee dagen in hun bezit en alles werd weer in elkaar gezet. Een zenuwslopende toestand zo vlak voor de vakantie, dat kan ik u wel vertellen! Vooral toen de krukas muurvast bleek te zitten en niet rond te krijgen was: hij was zo krom als een hoepel.

Onze buurman heeft een metaaldraaij. Hij heeft de speling van 1½ mm(!!) terug weten te brengen tot ± 7/100 mm.

Twee dagen na dit alles zijn we op vakantie

De Yamaha XS 650 met Alfa Romeo-zuigers.

gegaan, naar de Pyreneeën aan de Atlantische kust, met angst om het hart.

De motor heeft het UITSTEKEND gehouden, maar toch hadden we wéér pech: na een ongeluk had men olie in een bocht niet opgeruimd. We vielen en onze toerruit lag finaal in tweeën. Verder was er gelukkig niets en we zijn heelhuids thuis gekomen. Nu zult u denken, hè hè, dan hebben we het nu zeker gehad. Maar u heeft het mis. Peter's neef is namelijk dol van motoren, alleen weet hij er niets van af. Op een onbewaakt moment geeft hij vol gas terwijl Big bully stationair stond te ronken. De motor sloeg af en de wijzer van de toerenteller had tot voorbij het rood gewezen. Peter is er nog rustig mee naar huis komen rijden, maar hoe dichter hij naar huis kwam, hoe meer de motor onder hem begon te rammelen. Toen hij hem samen met mijn vader ging bekijken bleek dat een stelbout van de rechterinlaatklep helemaal was losgeslagen. Tot ons grote geluk werden de delen nog net op tijd uit het blok gevist!! Hoe het er nu mee staat? Wel we hebben hem nog steeds, Big bully. Maar het kofferrek is op twee plaatsen laatst doorscheurd, we zijn door de rechter schokbreker gezakt, de knipperautomaat (de zoveelste) heeft weer eens de geest gegeven en er zit een bijgeluidje in het blok.

Maar Peter durft hem eigenlijk niet uit elkaar te halen om te gaan kijken waar dat nu weer vandaan komt, omdat hij net het geld eindelijk bij elkaar heeft voor een nieuwe achterband en ketting met tandwielen.....

Peter's meisje: Gon Vermeulen

Waarom wij nog even toe willen voegen dat we de pechvogel Peter een morele steun willen geven in de vorm van een werkplaatshandboek voor de Yamaha 650. Met zijn pech zal hij wel geen Engels kunnen lezen ...